

«ՔՈՒ ՏՈՒՆԻԴ ՀԻՄՐ ԻՆՁ Է»

Գործնական եւ հետաքրքրական հարցում մըն է այս, որուն պատասխանը որոշապէս պիտի յայտնէ թէ ինչ տեսակի նկարագիր ունեցող անհատ մըն եւ դուն: Յիսուս ակնարկեց այս կացութեան իր անձին կապելով բոլոր զանոնք որ իրենց տունները ժայռի վրայ կը կառուցանեն, բայց իրմէ հեռու եղողներու մասին ըսաւ. «Ով որ կը լսէ իմ խօսքերս, բայց չի գործադրեր զանոնք, կը նմանի այն յիմար մարդուն որ իր տունի հիմքը կը դնէ աւազի վրայ: Երբ անձրեւէ, եւ երբ գետի ջուրերը բարձրանան եւ զօրաւոր հովեր փչեն անոնք կը զարնուին աւազի վրայ շինուած այդ տունին, կը փլեւն գայն եւ առ յաւէտ կը կործանեն, եւ տէրը մեծ վնաս կը կրէ»: Դուն ինչի՞ վրայ հիմնած ես քու տունը:

Ժամանակին մարդկութիւնը իր քնակութիւնը կը հաստատէր դաշտերու եւ կամ հարթ հաւասար վայրերու վրայ. եւ հետեւաբար չէր ենթարկուեր Յիսուսի յիշած վտանգներուն: Սակայն, մեր օրերուն, երբ նարտարապետական գիտութիւնը աճեցան յառաջացած է, մեծ ու փոքր տուններու կամ գործատեղիներու հիմքերը տոկուն եւ զօրաւոր իրերէ կը բաղկանան, ինչպէս պողպատ, սիմէնթ, երկաթ եւ այլն: Տակաւին վերջերս շինութեանց ժամանակ մասնաւոր ուշադրութեան առարկայ կը դառնայ երկրաշարժի պարագան: Ներկայիս նոր շէնքերը կը կառուցուին աճեցան որ անոնք կարենան դիմանալ որեւէ չափի երկրաշարժի:

Մարդկային կեանքն ալ փորձանքներէ ազատ կեանք չէ: Եթէ ամուր հաւատքի վրայ հիմնուած ըլլայ այդ, անհատը պիտի կարենայ տոկալ եւ դիմադրել վերահաս դժուարութեանց: Յիսուս ըսաւ. «Ով որ իմ խօսքը կը լսէ,

բայց չի գործադրեր զայն, այդ անհատը պիտի չի կարենայ դիմադրել փորձութեանց»: Ուրեմն, որպէս զի դուն եւ ես կարողանանք օրհնեալ կեանք մը ապրիլ աշխարհի վրայ, չի բաւեր ըսել որ «Ես Քրիստոսի կը հաւատամ»: Թէ բարի գործեր կ'ընեմ, աղատին եւ անկարին օգնութեան ձեռք կ'երկարեմ, եկեղեցի կ'երթամ: Այս բոլորը միայն մէկ բաժինն են մարդ արարածէն սպասուածին: Քրիստոսի հաւատացողը այս բոլորը պէտք է ընէ, բայց անկէ աւելին ալ կայ: Հաւատալ կը նշանակէ կեանքը լիովին նուիրել Քրիստոսի խօսքը աշխարհի վրայ տարածելու: Այս կը նշանակէ այնպէս յարաբերիլ ուրիշներու հետ որ մարդիկ մեր անձին մէջ տեսնեն Քրիստոսի անձը եւ տարուին նմանիլ ուզելու այդ մեծ վարդապետին:

Յիսուս ըսաւ, «Ամէն անձ որ իմ սուրբ անունը կը կանչէ եւ սակայն ըսածներս չի գործադրեր, Աստուծոյ արքայութիւնը պիտի չմտնէ»: «Ես Քրիստոսի կը հաւատամ» ըսողները կը նմանին այն շէնքներուն որոնք դուրսէն գեղեցիկ են, սակայն աւազի վրայ կառուցուած են, եւ կարն կեանք կ'ունենան, եւ երբ փորձանքը պատահի, կը փլին եւ կ'ոչնչանան: Ահա թէ ինչու եկեղեցի յաճախողը, աղօթողը եւ երգողը, ծանր պարտականութեանց տակ կը դնեն իրենք զիրենք երբ քրիստոնեայ անունը վրանին կ'առնեն: Վասն զի, որոշապէս, կան մարդիկ՝ քահանայի զգեստի տակ, որոնք վաճառականութեան ասպարէզի վերածած են իրենց կոշումը, Աւետարանի խօսքը շուկայի մէջ կատարուող խօսակցութեան աստիճանին կ'իջեցնեն, առարկայ դառնալով ծաղրանքի եւ արգահատանքի, արդէն տկար հաւատ ունեցող մարդոց կողմէ: Վստահօրէն՝

Աստուծոյ գահին առջեւ երբ անոնք կանգնի, խիստ պիտի ըլլայ ստացուած վնիւրը:

Միւս կողմէ, սակայն, եթէ վերոյիշեալ պաշտօնեան խղճմտօրէն եւ խոր հաւատով հետեւի իր կոչումին, ինք եւ իրեն յանձնուած հօտը երանելի բարեկամները պիտի դառնան Քրիստոսի, վասն զի Անոր կամքը եւ խօսքը կատարողները պիտի նանչցուին: Ի՞նչ տեսակի հիմք ունի ինչ տունը: Ի՞նչ է ինչ հասկացողութիւնը, եւ ի՞նչ արժէք կը դնես նկարագրիդ վրայ:

Վստահ եմ, մեզմէ շատեր տեսած են եւ կամ կարդացած են տուներու մասին որոնք լեռներու կողքին կը կառուցուին, երկաթէ սիւներու վրայ հիմնուելով: Այո, տունի աւարտումէն ետք երբ շուրջդ նայիս սփռելի տեսարան մը աչքիդ առջեւ պիտի պարզուի: Սակայն, արդեօք շինարարը նկատի կ'ունենա՞ր որ երբ օր մը լեռը շարժի, եւ կամ տեղատարափ անձրեւ գայ, սիւներու տակ

գտնուող հողը տեղի պիտի տայ եւ ամբողջ տունը պիտի գլորի դէպի ձորը:

Ահա այս կը նմանի այն մարդուն որ ամէն բան վերէն կ'ուզէ տեսնել, ինքզինքը ամէն բանէ վեր կը դասէ, աշխարհի գեղեցկութեան վայելքը կ'ուզէ սեփականացնել առանց պատրաստելու ինքզինքն այն երանական վիճակին որ իրը պիտի ըլլայ եթէ միայն աշխարհիկ հանոյքներու ետեւէն չերթայ, այլ գործէ Աստուծոյ եւ Քրիստոսի հանելի գործեր: Այսպիսի կեանք վարելը այնքան ալ դժուար բան չէ, վասն զի իրմէ առաջ շատեր ապրած են զայն, սուրբ մարդիկ: Մեր օրերուն ալ կան այսպիսիներ որոնց կեանքի նպատակը ուրիշները շահագործել չէ, այլ սպասարկել եւ ծառայել խղճմտօրէն եւ բացարձակ նուիրումով: Աշխատելու ենք անոնց խումբին միանալ: Թող Աստուած օգնէ մեզի այս սրբազան գործին մէջ: Ամէն:

ՇԱՀԷ Ա. ՔՀՆՅ. ԱԼԹՈՒՆԵԱՆ

ԴԱԻԻԹ ԹԱԳԱԻՈՐԻ ՄԵՂՔԵՐԸ

1983ին Սաղմոսներու մասին վեց հատ տարբեր ֆարոգներ խօսեցայ: Իմ ֆարոգներուս նիւթ կազմեցին Սաղմոսներուն մէջ շատ մը անգամներ կրկնուող հետեւեալ կէտերը. - Համամարդկային զգացումներ, կրօնական հոգեվիճակներ, աղօթասացութիւն, հաւատոյ զօրութիւն, տկարութիւն մարմնոյ, ուրախութիւն երկնից, փառաբանութիւն ամենակալ Աստուծոյ եւ խոստովանութիւն մեղաց: Ստորեւ գրի առած եմ վերոյիշեալ նիւթերուն վերջինը:

Սաղմոսներու հեղինակը մէկէ աւելի է: Եւ Դաւիթ թագաւոր կը նկատուի շարադրիչը անոնց մեծամասնութեան: Դաւիթ թագաւոր Աստուծոյ ընտրեալն

էր եւ օծեալը: Անոր համբաւը կը հասներ Մովսէսին: Եւ սակայն Դաւիթ ունէր շատ մը մարդկային տկարութիւններ եւ մխրճուած էր ամէնօրեայ մեղքերու մէջ:

Դաւիթ գիտակից էր իր անձնական մեղքերուն: Եւ կը խօստովանէր իր այս մեղքերը: Գիտէր որ Աստուած տեղեակ է իր մեղքերուն: Աստուած պատժած էր զինք իր մեղքերուն համար: Եւ ինք ընդունելով մէկտեղ իր պատիժը կ'աղօթէր որպէս զի Աստուած ողորմի եւ ներէ իրեն եւ փրկէ զինք յաւիտեանական կորուստէ:

Կարդացէք 31-37-40 եւ 68 սաղմոսները եւ տեսէք թէ Դաւիթ որքան